

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Duś

Wojciech Szczepka (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratury Apelacyjnej w [...]. sygn. akt PG VII SD (...)
o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko byłemu prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku S. O.
w przedmiocie właściwości sądu,
po rozpoznaniu z urzędu, działając na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze oraz art. 122 ustawy
z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

postanawił:

uznać się niewłaściwym do rozpoznania wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratury Apelacyjnej w [...]. sygn. akt PG VII SD (...) i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym.

UZASADNIENIE

10 grudnia 2012 r. do Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wpłynął wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratury Apelacyjnej w [...]. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko byłemu prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku S.O. o czyny wypełniające znamiona przestępstw określonych w art. 228 § 3 k.k., 228 § 1 k.k. w

zw. z art. 12 k.k., art. 228 § 1 k.k., co stanowiło uchybienie godności urzędu prokuratorskiego, tj. o popełnienie przewinień służbowych określonych w art. 66 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze.

Postanowieniem z 13 grudnia 2012 r. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko byłemu prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku S. O.

Postanowieniem z 10 września 2015 r. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym zawiesił postępowanie dyscyplinarne w sprawie PG VII SD (...) przeciwko byłemu prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku S. O., z uwagi na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, wskazując, iż do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego przeciwko oskarżanemu S. O. taka przeszkoda zachodzi. Przeciwko byłemu prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku S. O. 30 września 2011 roku wniesiono akt oskarżenia obejmujący zarzuty objęte wnioskiem.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 1 marca 2019 r., sygn. akt VK (...) S. O. został uznany winnym 8 z 13 zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Orzekając jako środek karny wobec oskarżonego S. O. zakaz zajmowania stanowiska prokuratora, Sąd określił czas trwania tego środka w zależności od przypisanego oskarżonemu czynu w rozmiarze od roku do 4 lat. Na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oskarżonemu wymierzono karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Wyrokiem z 13 października 2020 r. Sąd Okręgowy w W., sygn. akt IV Ka (...) zmienił wyrok w stosunku oskarżonego S. O., w ten sposób, że za podstawę orzeczonych wobec oskarżonego środków karnych w postaci zakazu zajmowania stanowiska przyjął przepis art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Z akt sprawy wynika, że S. O. wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...), uznany został za winnego popełniania czynu z art. 239 § 1 k.k., art. 228 § 3 k.k. oraz innych i skazany na karę łączną 2 lat i

9 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 10 lat próby.

Następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 31 marca 2016 roku, sygn. akt II AKa (...) ww. wyrok Sądu Okręgowego został utrzymany w mocy, a nadto Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok i orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zajmowania stanowiska prokuratora w łącznym wymiarze 8 lat.

Z dniem 31 marca 2016 r. S. O. utracił z mocy prawa stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku oraz prawo do uposażenia w stanie spoczynku.

Z akt wynika nadto, że w innej sprawie orzeczeniem Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z 26 kwietnia 2018 roku, sygn. akt PK I (...), prokuratorowi S. O. wymierzono karę dyscyplinarną pozbawienia prawa do spoczynku wraz z prawem do uposażania.

W niniejszej sprawie zarządzeniem z 10 maja 2021 r. wyznaczono termin posiedzenia w przedmiocie podjęcia zawieszonego postępowania sygn. PG VII SD (...). Na wyznaczonym terminie posiedzenia postanowieniem z 28 maja 2021 r. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym uznał się za niewłaściwym do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego w sprawie przeciwko S. O. - prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku, obwinionemu o przewinienia dyscyplinarne, wyczerpujące znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego i przekazał sprawę według właściwości Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy, wbrew zapatrywaniu Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, nie jest sądem właściwym w pierwszej instancji do rozpoznania sprawy dyscyplinarnej przeciwko byłemu prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w W. w stanie spoczynku S. O.

Właściwa wykładnia art. 122 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym wskazuje bowiem, że właściwym sądem dyscyplinarnym w tym przedmiocie jest w pierwszej instancji nadal Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym (w rozumieniu ustawy z 26 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, przed zmianami wprowadzonymi ustawą z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym). Zgodnie z treścią przepisu art. 122 pkt 13 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym. Do postępowań dyscyplinarnych prowadzonych na podstawie ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia postępowania wyjaśniającego lub postępowania w instancji, w której się toczy .

Postępowanie toczące się przed Sądem Dyscyplinarnym dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, jako sądem dyscyplinarnym pierwszej instancji, co jest oczywiste, nie zakończyło się do 3 kwietnia 2018 r. (a więc do dnia wejścia w życie ustawy o Sądzie Najwyższym) – nie zapadło bowiem orzeczenie kończące to postępowanie, czy to formalne, czy też merytoryczne.

Jednocześnie czasowa przerwa w jego biegu, która jest istotą instytucji zawieszenia postępowania w rozumieniu art. 22 § 1 Kodeksu postępowania karnego, w przeciwieństwie do orzeczenia kończącego postępowanie, zawiera w sobie element zamiaru jego kontynuacji i żadną miarą – wbrew zapatrywaniom Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym – nie unicestwia toku postępowania.

Sąd podziela więc stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z 7 maja 2019 r., o sygn. I DSK 3/19, w którym stwierdza „że użyty w art. 122 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. zwrot „w postępowaniach prowadzonych na podstawie (...)” oznacza zawieszność sprawy przed organem właściwym do jej rozpoznania w danej instancji według dotychczasowych przepisów, a Ustawodawca (...), w przepisie wyżej przywołanego artykułu zastosował regułę petryfikacji właściwości sądu dyscyplinarnego, co powoduje, że sąd właściwy rzeczowo do rozpoznania sprawy, według przepisów obowiązujących przed zmianą stanu prawnego, zachowuje swą właściwość do zakończenia sprawy w danej instancji, zaś odnoszący się do postępowania w danej instancji zwrot „toczy się” nie dotyczy właściwości sądu, lecz całości czynności procesowych, jak i czynności w zakresie

wewnętrznego toku urzędowania sądu, koniecznych do rozpoznania sprawy w danej instancji, niezależnie od tego czy doszło już w niej do rozpoczęcia rozprawy głównej (por. w tym względzie: Paprzycki L.K. (red.), Grajewski J., Steinborn S. - Komentarz aktualizowany do art. 425-673 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U.97.89.555)").

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w części dyspozytywnej niniejszego orzeczenia.